

Устоличен

Епископ будимљанско-никшићки Методије

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 25. септембра 2021. године светом архијерејском Литургијом у Манастиру Ђурђевим Ступовима и том приликом у трон Епископа будимљанско-никшићког увео Његово Преосвештенство г. Методија.

Предстојатељу Српске Православне Цркве су саслуживали: Његово Блаженство Архиепископ охридски и Митрополит скопски г. Јован, Високопреосвећена господа Митрополити дабробосански Хризостом и црногорско-приморски Јоаникије, као и Преосвећена господа Епископи: жички Јустин, шумадијски Јован, милешевски Атанасије, диселдорфски и немачки Григорије, брегалнички Марко, рашко-призренски Теодосије, западноамерички Максим, крушевачки Давид, славонски Јован, буеносајрески и јужноамерички Кирило, захумско-херцеговачки Димитрије, ваљевски Исихије, диолијски и изабрани будимљанско-никшићки Методије, ремезијански Стефан и хвостански Јустин.

По завршетку свете архијерејске Литургије беседио је Патријарх српски г. Порфирије, док је одлуку Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве о избору Владике Методија за епископа Епархије будимљанско-никшићке прочитао Митрополит дабробосански г. Хризостом, члан Светог Архијерејског Синода Српске Православне Цркве. Његова Светост Патријарх је потом увео епископа Методија у трон Епископа будимљанско-никшићких

Беседа Патријарха српског Порфирија у Манастиру Ђурђевим Ступовима

Патријарх Порфирије: „Ми, браћо и сестре, као хришћани, јесмо грађани градова и села, али смо исто тако Јеванђељем житељи Горњег Јерусалима, житељи Царства Небеског кроз Цркву. Ми јесмо у историји, али смо исто тако учесници мегаисторије, вечности, опет кроз Цркву и Литургију. Имамо као људи свој почетак, имамо, дабоме, као људи и свој крај, али у Христу и Црквом оно што има почетак постаје беспочетно, јер Господ наш нема почетак, и оно што је у Њему и са њим постаје бескрајно, постаје вечно, јер је Он вечан.

У име Оца, Сина и Светога Духа. Амин! Блажењејши Архиепископе охридски кир Јоване, Високопреосвећена

господа митрополити, Преосвећена браћо епископи, сабрани из свих крајева света у којима се протеже канонска јурисдикција и дијаспора наше помесне Српске Православне Цркве; господа представници државе и Владе Црне Горе, господа посланици Парламента Црне Горе и сви који сте дошли као представници независних и суверених држава на овим просторима, браћо свештеници, часни монаси и драге часне сестре монахиње, али пре свега и изнад свега – а то обухвата и све поменуте – обраћам се вама, браћо и сестре, православни хришћани,

Дошли смо у ову светињу немањиху, у ову земљу у којој су дубоки корени племена Васојевића. Из тих корена израсло је стабло за богатом крошњом и још вреднијим плодовима, стабло које је дефинисано најузвишенијим духовним дOMETИМА, али и народним, ако хоћете како се данас то каже националним, дOMETИМА свеукупног православног народа који припада Српској Православној Цркви, али и српском православном народу. То, међутим, значи да кад кажемо православни – да је у самој суштини реч о хришћанском, о јеванђељском. То значи да јесте корен који даје плодове, који су дефинисани и свесни сами себе, који познају ко су и шта су, који знају одакле су и који знају који им је циљ. Али баш зато што све то знају бивају управо као народ јеванђељски, као народ хришћански и као народ православни, способни да могу у истој мери, на исти начин, као што поштују себе и воле себе, да препознају и воле и поштују и другог у свим његовим димензијама, било да се ради о комшијама, било да се ради о суграђанима, било да

се ради о житељима, грађанима једне те исте државе, без обзира на то ком народу припадају, да ли су Бошњаци, Црногорци, Хрвати, да ли су било који други народ, и наравно, да ли су Срби. Све то скупа, баш због тога што потиче из овог васојевићког корена, а то јесте корен оплемењен Христом, могу да познавајући себе и своје не буду затворени у себе него потпуно и сасвим Христом отворени за другог и другачијег, чак и онда када се на други начин моли Богу, јер Бог је тај који процењује. Данас смо чули у светом Јеванђељу речи самога Христа који вели: *Син човечији*, а то је Он живи Господ, *није дошао да суди, него је дошао да се свети у Њему и кроз Њега спасе*. То је корен ових простора и Васојевића. То је плод који је никао и који краси ове просторе, а и нашу Цркву и читаву васељену, плод који је поникао на овим просторима, у овоме крају.

Браћо и сестре, небо нас је данас обасјало изобилно Сунцем правде и мира, Господом нашим Христом, јер смо служили свету Литургију у Његово име за спасење света. Господ нас је, исто тако, обасјао и сунцем тварним, створеним да покаже да се данас са нама сабирају на овом месту светом, и радују са нама и небо и сви они који су на небу, као што се радује земља и ми који смо на земљи. Радујемо се заједно јер у Цркви Христовој нема граница, не постоји ништа индивидуално, појединачно, све је саборно, све је у Христу саборно и све је позвано и онда када је изван, да тако кажем, граница Цркве да се у Христу, у Богу, сабере и препозна као једно и јединствено. Сви данас обасјани небеским и земаљским сунцем осећамо космичку хармонију која струји на небу, али је и уцртана као филигранска мисао у ова брда која нас опкољавају, штите, али истовремено упућују и на небо, у ову земљу и у ову светињу. Свугде је ту уписана филигранска мисао Божја, тј. благодат Божја је свугде и у сваком педљу творевине, у нама људима, и у земљи и на небу. Данас смо служили свету Литургију и имали велику радост да, ево, браћо и сестре, будемо сведоци и учесници устоличења новог духовног оца и пастира Епархије будимљанско-никшићке господина Методија.

Владико драги Методије, вољом Духа Светога, благодати Духа Светога и саборских Отаца наше помесне Цркве изабран си за Епископа Епархије будимљанско-никшић-

ке. Син си људи чији је корен овде на овим просторима, али си рођен у Сарајеву, у месту где се укрштају народи и вере, али и у месту у којем – иако постоје другачији и различити – присутан је Бог. Потом си растао опет у овом поднебљу, духовно стасавао уз скуте блаженопочившег великог пастира и оца Митрополије црногорско-приморске, великог православног јерарха, Митрополита Амфилохија, у Цетињском манастиру. Из те светиње си пошао да се школујеш у другим помесним Црквама, а исто тако посећивао западне земље и боравио на западу. Све то заједно, ми знамо, и јесте заправо додатак на оно што у Вашој души постоји као семе, као покретач, као оријентир живота, а то је вера у живог Христа, Сина Божјег који је дошао на овај свет и који је глава Цркве, тела Христовог.

Ви добро знате, браћо и сестре, и сви ми знамо да Црква није од овога света, али јесте у овоме свету зато што овај свет без Цркве не постоји, боље речи нема смисла. Они којима Црква смета, јер им смета систем вредности који Црква сведочи, хтели би или да Цркву прогласе оним што она није или да је прикажу другачијом него што јесте, а понекад би хтели Цркву да увуку у своје земаљско блато. Црква није од овога света. У овоме свету је да преобработи свет и да га претвара у Цркву. Ми, браћо и сестре, као хришћани, јесмо грађани градова и села, али смо исто тако Јеванђељем житељи Горњег Јерусалима, житељи Царства Небеског кроз Цркву. Ми јесмо у историји, али

Патријарх Порфирије: Ми нисмо имали право да не извршимо дело Цркве

Ми, дакле, нисмо имали право да не извршимо дело Цркве, да после много векова будемо ми они који ће одустати, окренути леђа сопственој кући, пристати да не устоличимо митрополита на оном месту где су увек устоличавани и где ће увек до свршетка света бити столица митрополита црногорско-приморских канонског Православља, у овом случају канонске Српске Православне Цркве.

porfirije_patrijarh

ДОСТОЈАН! ΑΕΙΟΣ! ΔΟΣΤΟΙΝ!

сле да је Црква као и они у најмању руку су се преварили. И да знају, преварили су се, али они увек имају шансу да у Христу, који је дошао да спасе свет, који није дошао да суди, пронађу себе, а то је опет ствар њихова и њиховог односа са Богом. У сваком случају, нема Црква амбиције, јер ако има издаје себе, ако има онда није Христова, да замени било коју политичку странку, да буде такмац у стварању граница од овога света. Једино што је непролазно то је да смо људски род и да смо личности, а све остало је релативно. И нећу подсећати шта постоји а да неће имати крај, а колико тога је било моћног и силног а да му се данас не зна ни траг. Када је умирао, Александар Македонски – нема већег владара ни више земаља који су били под његовом влашћу – рекао је: ‘Оставите да ми једна рука вири из гроба како би сви могли да виде да све што сам имао остаје овде и да ништа не носим са собом’.

Дакле, Црква је у овоме свету због тога што је, како каже модерна наука, човек базично и пре свега *homo religiosus*, биће религијско, биће које има најсуштвенију, најсуштинскију потребу за Богом. То значи да је човек свестан да има свој почетак, да је створено биће, али неће да има свој крај и зна да не може превазићи себе, не може превазићи границу краја собом јер је створено биће. Управо из тог разлога Црква постоји да би сведочила, али и да би била простор могућности превазилажења смрти и већ сада и овде учествовања у вечном животу и вечности. Црква, дакле, постоји зато што је то простор смисла – не да није важно све ово што смо претходно поменули, то је саставни део наших живота, то је важно. Међутим, све то ако нема Христа постаје бесмислено, све то Црквом и у Цркви добија свој смисао, своју улогу може да одигра на најбољи могући начин на корист оних које заступа, а самим тим на добро читавог света.

Драги Владико, Ви данас постајете Епископ ове епархије и многи ће очекивати оно због чега Црква није у овоме свету и многи ће очекивати то што не можете да им пружите или чак што сматрате да не треба да им пружите. Ви ћете – ми верујемо као епископи Сабора наше Цркве – пре свега знати да је Христос почетак и крај Ваш. Ви ћете увек Њега питати шта је то што треба у датом тренутку да учините да би Христос био посведочен, да би био нада и простор у којем свако може пронаћи утеху. Ви ћете знати да ма колико били позвани да дате одговор људима, пре свега и после свега даћете одговор живом Богу и ако тај одговор буде у сагласју са оним што је Бог замислио за Вас и о Вама онда ће тај одговор бити најспасоноснији и за све оне који од Вас све што се може замислити очекују и траже да испуните ово или оно. И онда када буду тражили нешто што није у духу Јеванђеља Ви ћете знати, као што знају светитељи Божји и сам Господ, да и тада они цезну за Христом, цезну за вечношћу, цезну за љубављу. Имаћете засигурно много пута разлога да оправдано budete незадовољни, да оправдано критикујете, да се оправдано супротстављате оним који Вас евентуално нападају, прозивају и тако даље... али знаћете да све то треба отрпети, да се треба спустити на крст Христов, а то значи распети ако треба и своје осећање да сте у праву. Ако то што ћете бити у праву ствара раздоре, продубљује сукобе, удаљује људе међусобно, дакле, ако тога што сте у праву будете морали да се одрекнете и да се распнете на крст Христов, а то доприноси разумевању, успостављању мира, успостављању заједнице између по свему различитих појединаца и група, ако то буде, дакле, доприносило међусобном разумевању, ви ћете засигурно бити не само утешени него

смо исто тако учесници мегаисторије, вечности, опет кроз Цркву и Литургију. Имамо као људи свој почетак, имамо, дабоме, као људи и свој крај, али у Христу и Црквом оно што има почетак постаје беспочетно, јер Господ наш нема почетак, и оно што је у Њему и са њим постаје бескрајно, постаје вечно, јер је Он вечан.

Црква, браћо и сестре, дакле, није у овоме свету да би решавала социјалне проблеме или психолошке проблеме појединаца и група. Није ту да би решавала политичке проблеме, да би учествовала у расправама, у неспоразумима, у надметању ко је у праву, а поготово није ту да би заузимала ову или ону страну. Црква је целина, Црква је Εκκλησία, Црква је саборна. Све оно што се не разуме међусобно, све оно што замера једно другоме, све оно што се супротставља у односу на другога, све оно што се може назвати половима, странама и странкама, па ако хоћете и државама, у Цркви Христовој, у Богу, у Христу јединоме, познато је, али има и шансу да се сусретне, да буде једно остајући различито, баш као што су Света Тројица један Бог, а Тројица – Отац и Син и Свети Дух, три личности а једно. Исто тако и ми људи: једна природа човечанска, људска, једна и јединствена, а толико личности, толико породица, толико народа и све то Господ позива у једно и јединствено. И не само да позива, све то има шансу у Њему да нађе јединство.

Помену сам синоћ и рећи ћу опет: постоје они који не разумеју шта је Црква. Мисле: то је као и они, политичка, партијска организација, па ћемо је методама и оруђем које користимо ми потчинити себи. Да, може бити за тренутак да тако изгледа, али Дух дише где хоће. Цркву конституише Дух Свети и кад се најмање надаш имаш шансу да препознаш своју грешку, али биваш поражен ако си мислио да можеш Цркву ставити под своје ноге, јер врата Адова њој одолети не могу. Дакле, пре свега, они који ми-

ДОСТОЈАН! ΑΕΙΟΣ! ΔΟΣΤΟΙΝ!

истински обрадовани чињеницом да сте могли да жртвujete своје право за љубав, да се жртвujete ради заједнице и радости и пуноће унутар Цркве наше, али и шире од тога, међу свим људима којима сведочите Христа распетог и васкрслог.

Ја Вам од свега срца заједно са архијерејима наше Цркве, нашег Сабора, али и читавог православног света, читаве Православне Цркве, молитвено желим да Вас Господ укрепи управо у смирењу, у спремности да служите а да не судите, да служите спасењу, да служите у заједници са Христом, а то значи изграђивању заједнице међу људима. Желим вам да сведочите мир – не само мир који је потребан на унутрашњем плану сваког од нас, без којег како је синоћ митрополит Јоаникије рекао није могуће постићи било који други мир – већ и да благовестите и служите миру свих људи у њиховим породицама, међу сродницима, по градовима и селима, миру у овој благословеној земљи Црној Гори, славној и великој, која је – иако песма каже мала – толико широка, дубока и висока да у себе може да смести читавог Христа. То значи све што је Божје и све што је људско, која у себе може да смести и смешта толико тога различитог, и реке, и брда, и планине, и недостижне врхове, али и сиње море и равницу плодну, а пре свега у исто време кршног, и необузданог – праштајте на слову – дивљег, али и питомог, и широког, и дубоког, и спремног и на бој и на сузе, човека хришћанског и сваког другог човека, и муслиманског човека, и овога и онога који себе ставља иза граница сваке друге вере. У овој брдовитој, равној, морској, речној, шумовитој земљи било је, има и биће места за све. Знам да имате љубав – нека Вам Бог да и стрпљење и снагу да служите и не судите, сведочите Црквом Христовом распетог и васкрслог Христа”, закључио је Патријарх Порфирије.

Приступна беседа Његовог Преосвештенства Епископа будимљанско-никшићког г. Методија

Ваша Светости, Високопреосвећена и Преосвећена господо архијереји, представници државне власти и дипломатског кора, часни оци, монаси и монахиње, драга дјецо, браћо и сестре у Христу Господу,

Да благодаримо најприје Богу на његовом дару и овом Божјем дану у који нас је призвао и пригрлио и Који нас је удостојио да се сусретнемо данас у овом светом дому, прослављајући Бога под крстом Љубави, чији је вјечити образ, узор и примјер био и остао сам Христос.

Благодарим нашој светој, саборној и апостолској Цркви која је дио свете Заједнице утемељене на истом Христу Господу, истој вјери у Њега и истом крштењу, једнодушно сабрана око светог Имена Његовог, обасјана вјечном Свјетлошћу светог Лица Његовог, призвана да врлинама и причешћем Тијела и Крви Његове узрaste у безмјерну мјеру раста висине Његове.

С великом радошћу благодарим Патријарху српском г. Порфирију из чијих руку примам овај архијерејски жезал као симбол духовне власти у управљању повјерене ми Епархије будимљанско-никшићке и молитвено призивам сву пуноћу Цркве Христове: часне митрополите и епископе православне, предраго ми монаштво и свештенство, вјернике и лаике, родитеље моје Милинка и Драгицу, браћу и сестре, дјецу, вјерни народ и све људе добре воље – духовну, синовску и братску помоћ иштем и љубављу вас цијеливам.

У овом тренутку желим рећи: Молите се за мене како бих још више љубио Господа, молите се за мене како бих вас, повјерени ми народ, љубио још више, молите се једни за друге и носимо бремена једни других како би нас Господ увијек познао као своје. У Цркви је свако дјело саборно дјело и сви смо одговорни за све и сви су призвани у заједницу светих да буду свједоци и носиоци вјечне Свјетлости и истине Божје. Човјек обновљен у Христу живи у својој вјери и Цркви, и никада није сам. То заједништво које нам бива даровано не протеже се само на наше савременике, него и на оне који су му претходили и који ће га слиједити, јер човјек у Христу укључује се у заједништво вјерника које надилази границе простора и времена, овоземаљскога живота и смрти.

Одласком наших великих црквених отаца: митрополита Амфилохија, владике Атанасије и Патријарха српског Иринеја, који су дошавши да испрате брата свога спремили се да за њим пођу – ми смо љубљена и благословена чеда јер смо у животима наших старца видјели и спознали живу љубав Божју на дјелу. Њихову за нас и њихову међусобну. Видјели смо шта значи живјети Христа, поуздати се у Христа, бити послушан до смрти, вјеровати, љубити, свједочити смисао и објаву васкрсења Христовог. И посљедње које је и прво – имати љубав према ближњем и љубав према Богу своме. Њихов однос с Богом говори и пјева љепше него ли бисмо ми могли ту љубав ријечима обујмити. Да, наша Црква је жива – и то је чудесно искуство које осјећамо и које нас сабира и руководи.

Када имате на уму и у срцу овакве учитеље и када вам на овоме светом мјесту претходи Његово Високопреосвештенство Митрополит Јоаникије, чије дјело као Свјетлост свијетли у тами[1] и обасјава двије деценије ово тврдо упориште витезова вјере и слободе[2], надахњујући својим епископским дјелањем културни и духовни живот

Епархије и обновивши и подигавши више од 60 светиња, црква и манастира. Под јурисдикцијом Епископије будимљанско-никшићке данас се налази нешто мало више од половине укупне територије Црне Горе са општинама Андријевица, Беране, Бијело Поље, Жабљак, Мојковац, Никшић, Плав, Плујине, Рожаје и Шавник, гдје живи безмало 40% становништва Црне Горе.

Моја света дужност и обавеза је да продужим свето и свијетло дјело својих претходника, проповиједајући исту вјеру, свједочећи исту Свјетлост и водећи људе ка спознаји Бога и живота у пуноћи, са овог истог трона Једног Пастира и једног стада, више од 800 година. Једини програм који смијем данас да изнесем пред вас јесте да, у мјери у којој будем кадар, све што у мени чини личнога човјека, буде покорено васкрсом Господу Исусу, те да ме по милости и љубави Својој Он води и управља, приводећи ме непрестано Себи и путоводећи органском јединству Цркве и спасењу читавог свијета.

Вртоглав је узлет над облаке, а камоли на врхунац јерархије која допире до Небеса, како је лијепо рекао Владика Данило Крстић.

И док ђакон благовјести: „Да се свијетли свјетлост твоја пред људима, да виде добра дјела твоја и прослављају Оца нашега који је на небесима”, призива ме у знање да се првенство епископског звања плаћа служењем и овај жезал од сувога злата који данас примам – управо је Крст који нам је суђено носити. И све се ово догађа док се Воздвижење Часнога Крста са јутра озарује над нама и у нама који стојимо у подножја ногу Господњих на крсту пободеном у срце земље и мјеста гдје се човјек освећује дотичући се самога Бога, а преко човјека освећује се и цио свијет.

Крст засија кâ на гори сунце и сав народ на ноге устаде, часноме се крсту поклонеше!

Подизати Крст и пјевати о Христовој побједи значи вјеровати у Распетотога Христа, вјеровати да је крст знак свепотресног и свејединственог пораза који постаје побједа и свепобједно славље управо и само зато што је и био пораз који смо као такав прихватили. И оно што личи на негацију човјека и свијета, постаје најдубља афирмација, потврда човјека и свијета. У томе се састоји „лудост” и Тајна Крста. То је највећи парадокс у историји, то је сила и мудрост Божја, да се кроз немоћ победи, да се кроз смирење уздигне, да се кроз сиромаштво обогати, како каже Свети Григорије Палама.

Вријеме у којем је живио Свети Сава и дјело које је до нио заувјек је пресудило новим квалитетом и смјелим заокретом у историји српског народа. Црква је постала чврсти сасуд у ком је народ могао узрастати и остваривати вјечна хришћанска духовна начела и у хришћанском духу изграђивати себе и подизати се до народа Божјег. Собом провјерено свједочанство да је љепше постати човјек него постати краљ[3] од Светога Саве наследовао је и прозносио духовном генезом владика Раде владајући међу соколовима, како вели Свети Владика Николај, у духу и дјелу усиновљен свом стрицу и свецу Петру I Петровићу Његошу на путу покајања, преображења и обожења, ка новом Јерусалиму, Новом небу и Новој земљи – на путу кроз којега и нашљедници постасмо[4] још у овом животу.

У српском народу се Божјим промислом и љубављу Божјом родио крстоваскрсни етос који је кроз Цркву очуван и који је изнио наш народ кроз вјековно ропство, страдање и смрт. Крстоваскрсна свијест за православне хришћане представља прихватање крста и израз је покорности и љубави према Богу. У Православној Цркви аскеза никада није сама себи циљ, већ увијек средство за стицање благодати Духа Светога и истинске љубави према Богу и човјеку. Коначно, крстоваскрсно опредјељење је свето стање духа, глад и жеђ за Царством, поуздање да је Христос живот. То је народна мудрост која израста из моралног кодекса и мотива витешких предака уграђених у крстоваскрсну мисао опредјељења цара Лазара која се вијековима с мајчиним млијеком улива у српски народ питајући и подижући истински слободне људе и витезове спремне да издрже све недаће и опстану у немилости и неправди историје.

Овај сплет наслеђених вриједности присутан у цијелом нашем народу, најјаче је и најдуже посвједочен и проживљен народом Црне Горе и Брда опредјељених Царству духа коме видљиво није прво и свеколико већ оно које произилази из невидљивог. Подражавање и оживљавање крстоваскрсног духовног обрасца преноси се с кољена на кољено кроз пјесме о прецима светитељима, царевима и јунацима, о Крсту Часном и слободи златној, према којима се Црногорци управљају и достоје, ријешени да сачувају част и не прихвате ропство.

Не ганувши се вијековима над собом отргнули су саме себе свијету живећи по планинском кршу и гудурама, али свијетлих умова и умивених душа, све у циљу и ради очувања слободе без које, као птице без неба, живјети не могу. И намјесто да ишчезну испуњали су се и просијавали Пуноћом и Животом свијета, јер што је мрачнија ноћ – то су свјетлије звијезде[5]. Њихова крстоваскрсна свијест је потпуно и дубоко укоријењена вертикала лишена материјалног и земаљског у корист духовног и небеског, високо развијорена врлином над низином самољубља и гријеха, собом описујући душеспасоносни крст од лавовске снаге и орловске слободе.

Најмудрији јунак косовске мисли, Његош, знао је да изграђивање државе и институција не смије да угрози крстоваскрсно опредјељење на којем су се ондашњи Црногорци подизали, снажили и опстајали. На путу изградње друштва и успињања на путу прогреса Црква, како онда, тако и данас, може само допринијети чувајући и његујући у народу племенито и витешко унутрашње устројство као чврсти темељ на ком стоји и кућа и заједница. Јер чувајући душу бива сачувано и дато све друго. Отуда с правом пјева црквени пјесник: Преко Крста, засјаше нам сви дарови[6]. Црква у себи носи будућност свијета и свакоме од нас показује пут према будућности, придодајући снагу која уједињује друштво и културу којима припада. Јер, као што Христос, који је вјечни посредник спасења, није остао у црквеној прошлости, тако је и Црква, стални и трајни одраз Христове присутности кроз све вијекове у животу народа.

И, када говоримо о крстоваскрсној свијести која је наше претке позлатила, ми и данас видимо и осјећамо њихову моралну и духовну супериорност и силу. А сјећати се и бити – није исто, као што пут ка доле и пут ка Горе – никад није исти. И не треба, притом, тражити само прошло у садашњем него и садашње у прошлом. Ријеч идентитет има морално и духовно значење, као што га има и нација, за коју веле да је душа – духовни принцип [7]. У том смислу, да би се савладала, свака, па и данашња духовна криза, повратак изворној духовности наших предака и правим хришћанским и националним вриједностима је провјерени пут на ком је православе једина стијена у бијесном мору отпадништва и ниҳилизма[8], камен темељац народног свејединства и извор спасења.

Крстоваскрсни етос је изнио наше претке кроз Сцилу и Харибду и донио их у нови вијек сачуване и спремне за живот и велики свијет. Окрилатио их је над историјским безданима који су се отварају под њима и носио их у наручју пуном љубави привијених на срцу Мајке Божје. Крстоваскрсни етос је свијест о припадању народу Божјем, свијест о својим потенцијалима и добром вјетру који пуни наша једра на пучинама овога свијета. Он је савјет и утјеха, мајчино брижно питање и очинско гласно ћутање, он је духовни штит на ком је угравирано ко смо, шта смо, одакле смо и куда идемо.

Сваки човјек који истински воли људе и коме су сви људи браћа, запитан је над тајном и смислом страдања човјека на овоме свијету. И што дубље улазимо у тајну богопознања и дишемо простором слободе, све се јасније освјетљава пут пред нама и видимо јасно двије исте ријечи, које се само различито пишу: Крст и Љубав. Све што постоји дар је Љубави. Полазна и последња тачка хришћанске вјере је љубав, јер једино љубав никад не престаје. Љубити значи дати народу своје истинско добро, храну истине Божје, ријечи Божје, храну присутности Живога Бога Који нам се дарује на светој Литургији.

Патријарх Порфирије на скупу
о стратегији образовања у САНУ

Не мењамо своју суштину, али се усклађујемо са новим

Његова Светост Патријарха српски г.

Порфирије говорио је 17. септембра 2021. на отварању научног скупа „Образовање: стање, перспективе и улога у развоју Србије” који је, у оквиру циклуса „Стратешки правци и развоја Србије у 21. веку”, одржан у Српској академији наука и уметности у Београду

Поздрављајући учеснике научног скупа, Његова Светост је нагласио: „Тема конференције, која је окупила еминентне стручњаке, тиче се пре свега целине личности али и целине једног народа, што се види и по секцијама којима сте поделили пројекат образовања: политика, економија, али и култура. Образовање подразумева развијање онога што су наши потенцијали и дарови у један непоновљиви етос појединца и личности, али и једног народа. Из тог разлога је важно да образовање подразумева и материјалне ствари, односно и тело у смислу економије, као што обухвата и културу, али и један континуитет у контексту образовања. У њему не подразумевамо само тачку од које ми почињемо па убудуће, него подразумевамо наш ход уназад, и то не уназад неколико година или неколико деценија већ много векова, где ћемо пронаћи корене у којима су записани посебност и непоновљивост нашег народа. У исто време подразумева и опскрбљеност оруђем, а то су таленти, да се та посебност и оригиналност образује, формира тако да буде аутентична, да јесте идентитетска, али истовремено да је отворена ка глобалном, како би онда оно што је наше образовање, оно што смо ми формирали као свој етос и своју културу могло да кореспондира са глобалним, да обогатује глобално, али истовремено да буде способно да без ризика прима и оно што није наше”, истакао је Патријарх.

„Враћајући се својим коренима не значи да само понављамо и реплицирамо оно што је у прошлости постојало, него и да хоћемо да се држимо принципа, да се држимо начела на којима смо се кроз векове образовали. Управо у духу латинске пословице *Non nova, sed nove*, дакле, не мењамо своју суштину, али се усклађујемо са новим тако што смо сачували своју суштину непромењеном, али кроз нове методе. У новим васпитним и образовним формама имамо могућност да ту своју суштину и свој етос пројавимо и прокажемо на нови начин који је прихватљив свима и кореспондира са свима, при чему ми остајемо оно што јесмо, а у исто време нисмо без могућности да општиме са оним што је споља. У том смислу обогатујемо то што је споља, али истовремено без ризика калемимо на себе оно што није наше”, истакао је Патријарх Порфирије.

Јеванђељска порука увијек је савремена и универзална, упућена је и намијењена свим људима и свакој епохи, она руши националне оквире и отвара приступ свима који желе припадати Божјем народу. Ништа не може замијенити интегративну улогу вјере која нас усавршава, ослобађа и отвара за свијет и љубав према људима и цјелокупној творевини Божјој. Слобода је увијек шанса да будемо бољи^[9] и данас је јасно да човјек „ослободивши се” Бога није постао слободнији већ је постао робом других моћи које су скривене, али стварне. И не заборавимо, величину и снагу једне земље и њеног народа не чине бројност популације или земаљског простора који обухвата, већ величина и снага духа који у том народу обитава.

С овог мјеста данас упућујем свима позив на јединство јер сви смо подједнако потребни, сви смо заједно и једно, сви смо дио плана Божјег и дјеча Божја, и сви смо призвани да врлинама и причешћем Тијела и Крви Христове непрестано узрастамо. Градимо мир и подијжимо Крст љубави најприје у себи, јер градећи мир у себи, истински ћемо га градити и око себе.

Нека би дао Бог љубави бескрајне да увијек остављамо обмане и сујете овога свијета на Крсту васкрсном и полазимо вођени тајанственим памћењем срца и душе до Очевог дома и радости непомућене.

Хвала овом светом сабору на молитвама, а Господу Исусу Христу, заједно са Његовим Оцем и Духом Светим, као уздарје приносим своју Љубав на Крсту за сва изобилна добротинства и љубав неописиву којом нас је благословио и нека свијетли свјетлост наша пред људима, да би они, гледајући добра дјела наша, прославили тросунчаног Бога који је на небесима, Оца и Сина и Светога Духа.

Дај Боже – Амин!

Животопис Епископа диоклијског и изабраног будимљанско-никшићког Методија (Остојића)

Владика Методије (у свету Љубиша) Остојић се родио 1. априла 1976. године у Сарајеву, од православних родитеља Милинка и Драгице (рођене Милићевић) као треће дете. Осмогодишњу школу „Петар Докић” и прва два разреда Друге гимназије „Огњен Прица” завршио је у Сарајеву, одакле се услед ратних збивања са породицом сели у Подгорицу.

У Подгорици је завршио преостала два разреда Гимназије „Слободан Шкеровић”. За време живота у Сарајеву завршио је основну нижу Музичку школу „29. новембар”. После завршене гимназије 1994. године уписао је Економски факултет Универзитета Црне Горе у Подгорици, на којем је и дипломирао 2001. године. Године 2002. дошао је у Цетињски манастир где је замонашен на празничном бденију 11. јула 2004. године са именом Методије (по Светом Методију Словенском).

У чин ђакона рукоположен је 2005. године на празник Преображења Господњег у храму посвећеном овом празнику на Жабљаку (одакле и потиче његова породица) од стране блажене успомене митрополита црногорско-приморског Амфилохија. У чин презвитера рукоположен је на Бадњи дан 2008. године у Цетињском манастиру. Одликован је чином протосинђела 22. новембра 2009. године у Манастиру Сланцима код Београда од стране блажене успомене митрополита Амфилохија, са чијим је благословом од краја 2007. године био на послушању келејника Патријарха српског Павла, и на том послушању остаје до његовог упокојења.

За намесника Цетињског манастира постављен је 1. фебруара 2010. године, а у чин архимандрита је рукопроизведен на Петровдан 2013. године у Цетињском манастиру. Исте године дипломирао је на Православном богословском факултету Светог Василија Острошког у Фочи, Универзитет у Источном Сарајеву, са дипломским радом на тему „Васпитни значај монаштва”.

На Православном богословском факултету Универзитета у Београду 2015. године одбранио је мастер рад на тему „Зетски Митрополит Вавила (1494–1520) и његов допринос српској духовности и култури” код ментора проф. др Предрага Пузовића. Академску 2016/17. годину провео је на Аристотеловом универзитету у Солуну, учећи грчки језик ради уписа докторских студија на Теолошком факултету тог универзитета.

Патријарх српски Иринеј началствовао је 22. јула 2018. године у Саборном храму Христовог Васкрсења у Подгорици светом архијерејском Литургијом и свечаном хиротонијом нареченог високодостојног архимандрита Методија (Остојића) у чин Епископа диоклијског, викара Митрополита црногорско-приморског. На Светом Архијерејском Сабору Српске Православне Цркве одржаном маја 2021. године изабран је за Епископа будимљанско-никшићког. ■■